

Egretta Garzetta

16+

LhLh

Egretta Garzetta

Լիլի

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=64146761

SelfPub; 2022

Аннотация

Դասական պատմություն սիրո և հավատարմության մասին, որը շունի ստույգ ժամանակ, քանի որ պայմաններն ու զգացմունքները վեր են ժամանակից ու հանգամանքներից: Ֆելոն սիրում է Լիլոյին, իսկ Լիլոն՝ Կարենին: Բայց նրանք խաղալիքներ են բախտի ձեռքում: Չորս խաղալիք, որոնցից երեքը ունեն ջերմ սիրող սիրտ, իսկ չորրորդը՝ ամենաահավորը, ո՛չ սիրտ ունի, ո՛չ շունչ, ո՛չ զգացմունք, ու նրա համար նշանակություն չունեն ո՛չ Ֆելոն, ո՛չ Լիլոն, ո՛չ էլ Կարենը: Ու գայթակղության կործանիչ ալիքը տակնուվրա է անում ամեն ինչ: Սակայն նույնիսկ ավերակների վրա կարող են ծաղիկներ աճել:

Egretta Garzetta

Լիլի

Գեղեցիկ էր ու ինքն էլ գիտեր դրա մասին: Սակայն այդ գեղեցկությունը պարզ չէր ավելի շատ բարիք էր բերում, թե չարիք: Երբ փոքր էր, մի օր եղբայրը տուն եկավ կապտուկներով ու ֆշշաց.

_Չոզնել եմ արդեն քո սիրունությունից:

_Ի՞նչ է պատահել, _գարմացած հարցրեց ինքը:

_Շատ Արմոն ասաց որ դու շատ սիրուն ես ու ուզում է շփվել քո հետ:

Ինքը ակամա կարմրեց:

_Աչքերդ չխոշորացնես, _բռունցք ցույց տվեց, _այդ սիրուն դեմքիդ մուր եմ քսելու...

_Ես ոչ մի...

_Դե լա՛վ...գիտեմ որ մեղավոր չես...

Վարուժանը մեղմացավ, նայեց քրոջ կշտամբանքով լի աչքերին, տխրեց ու գնաց խոհանոց:

Ու քանի-քանի անգամ դեռ եղբայրը, որ առանց այն էլ կովարար բնավորություն ուներ վեճի էր բռնվում գյուղի տղաների հետ:

Ժամանակը գնում էր, իսկ Լիլիթը ավելի ու ավելի վայելուչ տեսք էր ստանում, դիմագծերը նուրբ, բաց շագանակագույն մազերը ավիքավոր ու երկար, բոյով բարակ իրանով ու կանաչը կապույտի հետ խառնված

աչքերով: Բայց այդ գեղեցկությունը ստիպում էր նրան փակվել ու պարիսպ ստեղծել իր ու շրջապատի միջև: Խուսափում էր ամեն տեսակ ուշադրությունից, դառնում ինքնամփոփ: Այդպես ընդունվեց համալսարան, ու ինչպես միշտ վախեցավ այն տպավորությունից որ թողեց համակուրսեցիների ու մանավանդ ջահել դասախոսի վրա: Տեսավ նախանձը աղջիկների աչքերում ու հիացմունք՝ տղաների: Կեսը չէին հավատում որ ամեն ինչ բնական է, կեսն էլ զարմանում ինչպես բնությունը կարող էր սույն հրաշքը կերտել:

Չահել դասախոսը ճանապարհ չէր տալիս, արդեն անհնար էր գնալ համալսարան: Ընկեր Ազնավուրյանը եթե մինչև այս թաքուն հայացքներ էր գցում, ապա մի ամիս անց բացեիքաց հարձակման էր անցել: Անդադար զանգում էր, գրում սոց ցանցերում, իսկ լսարանում անպայման պահում մի քանի րոպե, իբրև կարևոր հանձնարարություն տալու համար: Լիլիթը չէր դիմանում այդ ճնշմանը: Գյուղում իր արտաքինը դարձել էր սովորական, իրեն սիրում էին բնավորության համար այդ պատճառով բոլոր կրակոտ հայացքները չէին փուշ թվում: Բայց այստեղ ուրիշ էր: Եթե դասարանցի Արամի սիրո խոստովանությունը սրտում հաճելի ջերմություն էր առաջացնում, ապա ընկեր Ազնավուրյանի խոսքերն ու պահվածքը զգվանք էին առաջացնում: Ինչքան կարող էր քաղաքավարի ու համեստ մերժում էր: Վերջապես մի օր չհամբերեց ու գոչեց.

– Միթե՞ չեք հասկանում: Իմ պատասխանն է ո՛չ, ո՛չ,

ն'չ... հաճույք եք ստանում ինձ տանջելուց... լիքը աղջիկներ կան, ինչ եք կպել ինձ...

— Լիլի'թ... առաջին իսկ հայացքից ես սիրահարվել եմ քեզ... քո նման սքանչելի օրիորդ երբեք չեմ տեսել... տուր ինձ հնարավորություն...

— Երբե'ք...

— Լիլի'թ...

— Եթե մի անգամ էլ մոտեցաք ինձ նման առաջարկով, հայրիկիս ամեն ինչ կպատմեմ... ու նա ձեզ...

Ազնավորյանը մի քայլ արեց դեպի օրիորդը:

— Շեռո'... լսեցի'ք... ընկեր Ազնավորյան...

— Լիլի'թ... քո համար ես Վրեժ եմ, անունով դիմի, հազար անգամ եմ ասել... լսիր... արի փորձենք...

Լիլի'թը շարունակեց խոսակցությունը շրիկացրեց դուռը գնաց: Բայց ոչ հաջորդ օրը, ոչ էլ մի շաբաթ անց ոչինչ չփոխվեց: Ազնավորյանը դուրս եկել հարձակման: Լիլի'թը լսում էր աղջիկների շուկները ու տեսնում կշտամբանքով լի հայացքները: Տղաները, որ մինչ այս քայլ անել չէին թողնում, նույնիսկ իրար հետ վիճում իր պատճառով, քաշվել էին անկյուններ, ձայն չէին հանում: Լիլի'թը մտնում էր լսարան ու նստում վերջին նստարանին:

— Դու ոնց որ չես հասկանում, — մի անգամ ասաց Ազնավորյանը ու նրա աչքերում տարօրինակ կայծեր երևացին ու շրթունքներին հեզնական ժպիտ, — Ես լավությամբ եմ ուզում քեզ մոտենալ: Իսկ դու'... այնպես մի արա որ կյանքդ համալսարանում դժոխք դառնա...

Գիշերները չէր կարողանում քնել, ամաչում էր պատմել ծնողներին ու անմոռնչ տանջվում էր: Երբեմն մտածում գուցե արժե հեռանալ, կիսատ թողնել ուսումը: Համակուրսեցիների ծաղրական ժպիտները ավելի շատ էին տանջում: Աղջիկները աչքերով էին իրար անում երբ ինքը մտնում էր մեջ, իսկ տղաները ախ քաշում ու հիասթափված նայում: Սակայն կային և նրանք ով Ազնավուրյանին հավասար փորձում էին շահել օրիորդի սիրտը: Բայց նրանց գործունեությունը սահմանափակվում էր միայն խոսքերով, ի տարբերություն դասախոսի: Ազնավուրյանը անցել էր գործի. ցածրացնում էր օրիորդի գնահատականները ու ստիպում լրացուցիչ աշխատանքներ ներկայացնել, անկապ հանձնարարություններ տալ:

Բայց մի օր ամեն ինչ փոխվեց, երբ երկրորդ կիսամյակում միասնական դասալսումներ սկսվեցին մյուս կուրսերի հետ: Լիլիթը մի քիչ ցրվեց, դրանք շատ աշխույժ ու համերաշխ խումբ էին ի տարբերություն իրենց: Մթնոլորտը փոխվեց: Սակայն նույնիսկ նրանք նկատեցին դասախոսի ակնհայտ համակրանքը ուսանողուհու նկատմամբ:

Մի օր Լիլիթի առավել կոպիտ պատասխանից հետո, Ազնավուրյանը հարցերի տարափ էր բացել ուսանողների գլխին: Եթե մինչ այս նրանք չէին փայլում գերազանց գիտելիքներով, ապա հիմա լրիվ մոլորվել էին: Չէին հասկանում ի՞նչ է կատարվում: Վերջապես մյուս կուրսից մեկը չհամբերեց.

— Ընկեր Ազնավուրյան, դուք Տուրգենևի «Մումուն»

կարդացե՞լ եք:

— Ի՞նչ անիմաստ հարց, Ֆելիքս: Դա ի՞նչ կապ ունի դասի հետ:

— Այն որ, սիրում էր, բայց խեղդեց...

— Ի՞նչ, բղավեց Վրեժը:

Քար լուծություն տիրեց լսարանում: Լիլիթը հուզված դարձավ խոսողի կողմ: Չսափրված, նաև չսանրված, հանդուգն կրակ աչքերում մի երիտասարդ էր: Նա հանդիմանական հայացքով նայեց դասախոսին:

— Կրկնե՞մ, գրիչը խաղացնելով հարցրեց տղան, — ի՞նչ եք մտածում, ինչու՞ սպանեց Մումուին, չէ որ սիրում էր... մեղք է, չէ՞... վերջապես կենդանի արարած է՝ շնիկ... գուցե եթե մարդ լիներ ուրիշ ձև կվերաբերվեր, — մի պահ լռեց ու ավելացրեց. — սակայն երբեմն սիրող մարդն էլ սպանում... ինչպես... ինչպես ինչ որ մե՛կը ներկա եղողներից:

— Չհասկացա... ի՞նչ ես խոսում... դու՛... աչքերդ բաց թե՛ ո՛վ է առաջդ կանգնած...

— Ի՛նչ լավ էլ բաց են...

Լիլիթի շունչը կտրվեց: Աչքերը խոշորացան ու լցվեցին արցունքներով: Սարսափած նայեց Ազնավուրյանի մոլեգնած դեմքին, ապա Ֆելիքսին: Վրեժը կատաղած նայեց ուսանողներին, ապա վազեց մոտեցավ խուժանին.

— Դուրս անցի... կորիք գնա այստեղից...

Ուսանողները քարացած դիտում էին: Ֆելիքսը ոտքի ելավ՝ պարզվեց որ բավական բոյով է: Դիտմամբ հնարավորինս կամաց ու ծուլորեն սկսեց հավաքել իրերը:

—Արագացրո՛ւ... դուրս անցի՛... աներե՛ս...

Ֆելիքսը բացեց պայուսակը մեկ -մեկ գցեց մեջ գրքերը, տետրերը, գրիչը, ապա դարձավ ընկերոջը.

—Մատիտս չե՞ս տեսել...

Կռացավ նայեց սեղանի տակ, չգտավ:

—Քեզ ասո՛ւմ եմ դուր՛ս կորի՛...

Վրեժը բռնեց երիտասարդի ձեռքը ու քարշ տվեց դեպի դուռը:

—Ձե՛ռքդ, հրեց նրան Ֆելիքսը հագիվ գալելով իրեն, որ չհարվածի: Վերցրեց պայուսակը ու վրդովված դուրս եկավ:

Դուռը փակելիս Լիլիթը հանդիպեց նրա հայացքը: Գեղեցիկ աչքեր ուներ երիտասարդը:

Վրեժը դասը շարունակեց: Ուսանողները անախորժ դեպքից հետո սուսուփուս հետևում էին ինչպես նա հապշտապ հավաքում էր գրքերը:

Լիլիթը համարյա վագում էր տուն: Երբեք իրեն այսպես նվաստացած չէր զգացել: Տանը ազատություն տվեց արցունքներին: Չգացնունքները խառն էին: Բարկությունը ամոթի հետ խառնվել էին: Իրեն համեմատեցին շան հետ, խայտառակ արեցին համակուրսեցիների առաջ: Բայց և միաժամանակ շնորհակալ էր այդ գժին, որ վերջապես պատժեց Ազնավուրյանին: Սակայն ի՛նչ է վաղը լինելու: Ի՞նչ երեսով պիտի գնա համալսարան:

Հաջորդ օրը դասախոսը կանչեց իրեն կաբինետ, հրավիրեց նստել: Լարված էր, սակայն աշխատում էր ծածկել հոգու խռովությունը կեղծ ժպիտի տակ:

– Լիլիթ, ուզում եմ խոսենք երեկվա կատարվածի մասին:

Լիլիթը լուռ էր: Ուստի Վրեժը ավելի վստահ շարունակեց:

– Հավատում եմ, ոչ հաստատ համոզված եմ, որ դու մեղավոր չես երեկվա կատարվածի մեջ... այդ հաստագլուխ ապուշը անհարմար դրության մեջ դրեց քեզ... տեսա քո վրդովմունքը... դա ինձ կատաղեցրեց... հունից ելա... կյանքում ես շատ հանգիստ բնավորություն ունեմ...

Լիլիթը ականջներին չէր հավատում: Չարմանքից չկարողացավ նույնիսկ հակաճառել: Վրեժը քանի գնում ավելի էր ոգևորում.

– Լիլի, սակայն ես շնորհակալ եմ այդ լակոտին... նա բացահայտեց այն որ իմ զգացմունքները ակնհայտ են նաև շրջապատողներին: Դա թաքցնել անհնար է... սիրում եմ քեզ...

Մոտեցավ բռնեց Լիլիթի ձեռքը, ինչ երբեք չէր թույլ տվել իրեն: Օրիորդը խլեց ավիր:

– Ընկեր Ազնավուրյա՛ն... ի՞նչ եք թույլ տալիս ձեզ...

– Լիլի, մի մերժի... աղաչում եմ...

Օրիորդը անկախ իրենից ձեռքից գրքերը դրեց սեղանին ու բղավեց.

– Ընկեր Ազնավուրյան, բավական է, էլ չեմ դիմանում...

Ու արդեն կորցրած ինքն իրեն մի ամուր ապտակ հասցրեց դասախոսին:

Ազնավուրյանը շիկնեց: Անսպասելի էր: Ուղղեց ակնոցը, փողկապը, նյարդայնացած կտկտացրեց մատներով փայտե սեղանին:

– Կփռշմանես սրա համար...

– Փռշմանել եմ որ սկզբից չեմ արել...

– Լիլիթ ուշքի արի...

Դասախոսը մղվեց դեպի օրիորդը: Բայց չհասցրեց մի քան ասել կամ անել ներս ընկավ Ֆելիքսը ու կանգնեց օրիորդի ու Վրեժի միջև:

– Ինքդ ուշքի արի, սպառանգին ասաց նա:

Վրեժը սփրթնեց: Այստեղ ոչ ոք չկար: Ու Ֆելիքսը կարող էր իրեն հարվածել:

– Գնացի՞նք, Ֆելիքսը գլխով արեց օրիորդին:

Երկուսով դուրս եկան:

– Շեռտու՞մ ես ինձ, չհամբերեց Լիլիթը:

– Իհարկե... չեմ կարող գեղեցիկ աղջիկներին չհետևել...

Ժպտաց ու փոսիկներ հայտնվեցին այտերի վրա:

Այդ օրվանից նրանք մտերմացան: Ազնավուրյանը մի քանի անգամ ևս փորձեց խոսել օրիորդի հետ իր զգացմունքների մասին, բայց ինչ որ միջադեպից հետո դադարեց: Պարզվեց որ մի քանի հոգի բռնել ծեծել էին ու վախեցրել, թե հանկարծ մոտենա Լիլիթին շանսատակ կանեն իրեն: Շուտով ի հայտ եկավ նաև այն որ նա կաշատակեր է, փող էր վերցնում գնահատականների համար ուսանողներից: Այդպես էլ նրան հեռացրին աշխատանքից:

Լիլիթը ազատ շունչ քաշեց: Ավելի մոտ ծանոթանալով Ֆելիքսի հետ ընդունեց նրան ինչպես ընկեր ու եղբայր, հարազատ մարդ ում հետ կիսում էր գանգատներն ու

գաղտնիքները: Բայց առաջին իսկ օրերից երիտասարդը բացահայտեց, որ անտարբեր չի իր նկատմամբ: Ու աշխարհի բոլոր հնարավորությունները պիտի ձեռնարկի մինչև շահի օրհորդի սիրտը: Լիլիթը ժպտում էր ու ծիծաղում:

— Երբեք նման բան չի լինի: Ֆելո՛, դու փոքր ես ինձնից երկու տարով: Ես քեզ նույնիսկ տղամարդու տեղ չեմ դնում:

Դա վիրավորում էր երիտասարդի ինքնասիրությունը, սակայն հույսը երբեք չէր կորցնում: Նա համբերությամբ տանում էր Լիլիթի ծաղրն ու կատակները: Անցավ երկար ժամանակ Ֆելոն կիսատ թողեց ուսումը գնաց բանակ: Հաճախ գանգում էր Լիլիթին, պատմում բանակի կյանքից: Երբ վերադարձավ՝ Լիլիթը տեսավ դիմացը ոչ թե տղա այլ տղամարդ: Բայց իր համար մնացել էր նույն Ֆելոն: Նկատում էր մյուս աղջիկների պահվածքը երիտասարդի ներկայությամբ: Նրանց համար նա արդեն Ֆելիքս էր: Չարմանում էր, ուշադիր նայում ընկերոջը: Նույն բոյովն էր, ուղղակի մոդայիկ սավրածքով, բայց նույն անհնազանդ ու չսանրված մազերով: Սակայն ավելացել էր մի լրջություն նրա աչքերի մեջ: Ու քանի գնում այն ավելանում էր: Մի օր ասաց.

— Լիլիթ, դու չես ամուսնանա իմ հետ չէ՞... այնպես էլ չսիրեցիր ինձ....

Օրհորդը ծիծաղեց.

— Ֆելո՛, քեզ հենց սկզբից ասացի որ չեմ ամուսնանա քո հետ... դու իմ համար շատ թանկ մարդ ես... սակայն ո՛չ

ապագա ամուսին...

– Լիլիթ, սիրտս ջարդուփշուր ես անում:

– Դու սիրտ չունե՛ս, Ֆելիքս: Թե սիրտ ունենայիր կտեսնեիր, հետևիցդ նայող աղջիկների կարոտած աչքերը:

– Ես քո աչքերն եմ ուզում...

– Հանե՛լ, – ճանկ ցույց տվեց Լիլիթը ու ծիծաղեց:

– Լիլո՛.....

Սիրում էր, ու երևի միլիոն անգամ կրկնել էլ, սակայն արձագանք չկար Լիլիի սրտում: Այո առաջին օրվանից ինչ տեսել էր նրան, գրավվել էր նրա արտաքինով, սակայն շփվելով հետը գերեց նաև նրա ներքին աշխարհը: Մի անգամ քննություններից առաջ օրիորդը առաջարկեց գնալ եկեղեցի մոմ վառել որ հաջող հանձնեն: Ինքը ծիծաղեց.

– Լիլո, մոմը քեզ ինչպես է օգնելու...

– Ոչ թե մոմը, այլ աստված:

Գնացին մոմերը վառեցին: Ֆելոն իհարկե քիչ էր հավատում մոմի ուժին, սակայն Լիլիթի հետևից դառնում էր ու համբերությամբ վառում մոմերը, միաժամանակ հետաքրքրությամբ զննելով ամեն իր որ կար շրջապատում:

Վերջին մոմը Լիլիթը վառեց մայր աստվածածնի առաջ: Փակեց աչքերը մրմնջաց.

– Դու մայր ես բոլորիս համար ու խնդրում եմ ձեռքդ միշտ մեր վրա լինի, – մի պահ լռեց ապա շարունակեց. – մի քիչ խելք լցրու Ֆելոյի գլուխը: Նա ունի մաքուր սիրտ, բայց քամիներով լի գլուխ: Մի նեղանա նրանից...

– Իսկ սա ու՞մ համար, – մեջքին բուսավ երիտասարդը:

— Որտեղի՞ց իմացար որ մեկի համար է:

— Չգացի... Այնպես էիր աղոթում որ սիրտս մրմնաց: Եթե ես աստված լինեի անպայման քո ցանկությունը կկատարեի:

Օրիորդը ժպտաց ու ոչինչ չասաց:

Այսպես անցնում էր ժամանակ ու Լիլիթը հասավ ավարտական կուրսին: Քանի որ Ֆելոն գնացել էր բանակ ու ետ եկել, ապա մնացել էր երկու տարով ցածր կուրսում: Սակայն համալսարանում ամբողջ ժամանակ համարյա միասին էին: Ֆելոն երկու տարով փոքր էր, Լիլիթը նրա մոտ ազատ էր զգում իրեն ու միշտ էլ կրկնում որ երիտասարդը իր եղբորը հավասար սիրված է իր կողմից: Բայց Ֆելոյի զգացմունքները հակառակ օրիորդի սպասումներին բոցավառվում էին վայրկյան առ վայրկյան: Նրա համար կար մի աշխարհ ու այնտեղ կար միայն Լիլոն:

Ու մի չարաբաստիկ օր աշխարհը փուլ եկավ: Այն օրը երբ Կարենը հավաքեց Լիլիթի հեռախոսահամարը: Պարզվեց որ պետք է գյուղից դիմավորել ծանոթներին ու վերցնել ծնողների ուղարկած պահածոները: Ա՛խ, նախնադարում ապրող մարդիկ, փշացրիք Ֆելոյի ապագան:

Երբ հեռախոսին անձանոթ համար տեսավ, Լիլիթը իսկույն մտաբերեց հարազատ գյուղը ու սիրտը կարոտով լցվեց: Մտաբերեց անձայր դաշտը որտեղ անհոգ թռչկոտում էր ընկերների հետ ու վայելում երջանիկ մանկությունը:

— Ալո...

— Բարև ձեզ...

— Բարև...

– Ես Կարենն եմ: Լիլիթ եթե չես շփոթվում...

– Չեք շփոթվում...

– Ձեր ծնողները ծանրոց են ուղարկել: Ու՞ր կարող ես բերել...

– Դուք ասեք, որտեղ եք ես կգամ կվերցնեմ:

– Ծանր են... մեքենայով եմ, կբերեմ...

– Անհարմար է: Նեղություն եք քաշելու:

– Անհարմար չէ: Հասցեն ասեք:

Երբ Կարենը դուրս եկավ մեքենայից, Լիլիթը զարմացավ, որովհետև այն բարեհամբույր ձայնը որ լսեց հեռախոսի մեջ պիտի ունենար նուրբ կեցվածք: Մակայն դիմացը կանգնողը սարի տեսք ուներ: «Երևի մի հարվածով պատ կփշրի»: Ու նրա աչքերից վրիպեց թե ո՛նց էր նայում իրեն երիտասարդը: Աչքերը չէր կարողանում պոկել օրիորդից:

– Ի՞նչ եղավ բալես: Ծուղակը ընկա՞ր, մեքենայում ծիծաղեց մայրը:

– Ո՛չ, մամա ինչ ես ասում, բայց Կարենը պահեց աչքերը: Մայրը հիշեցրեց.

– Միտդ է ի՞նչ ասաց Լիլիթի տատը «Շատ չնայես թոռանս, խելքդ կտանի, կսիրահարվես, մեղք ես»:

– Լա՛վ մայրիկ:

– Իրյոք լավն է: Բայց սիրունին տիրություն անել դժվար է:

– Գլխավորը տեսքը չի, որդին նայեց հայելու մեջ որ տեսնի ետևը նստած մոր աչքերը՝ ու դա դու՛ ես ինձ սովորեցրել:

Մայրը ժպտաց:

Ու մի քանի շաբաթ անց հասկացավ որ որդին ոտով գլխով կորավ: Ավելի մոտ ծանոթանալով Լիլիթի հետ ինքն էլ սիրեց նրան:

Ֆելոն կենդանի մեռած էր: Լիլիթը ամբողջ օրերով պատմում էր Կարենի մասին: Հիացմունքը չուներ չափ և սահման: Կարենը՝... Կարենը՝... նա այսպե՛ս է, նա այնպե՛ս է... մենք այնքան բան ունենք ընդհանուր... խեղճ Ֆելիքսի աչքերը լցվում էին երբ լսում էր Լիլիթին: Մի անգամ շհամբերեց ու ասաց.

— Դու հասկանում ես որ տանջում ես ինձ, ոչնչացնում...

Լիլիթի սիրտը մղկտաց.

— Ֆելո՛, մի խոսի՛ր այդպես... ես երբեք չեմ խաբել քեզ... միշտ էլ կրկնել եմ որ չենք կարող միասին լինել: Առաջին՝ դու...

— Երկու տարի փոքր եմ, — կտրեց խոսքը երիտասարդը:

— Ու երկրորդ՝ մենք չունենք ընդհանուր ոչինչ: Նույնիսկ խոսել երկար չենք կարող: Երկու բառ ասում ենք ու երրորդից սկսվում են վեճերը:

— Լիլո, սխալ ես....

— Դու անլուրջ ես, — օրիորդը տեսավ ինչպես մարեցին այն չար կրակները, որ տարիների առաջ տեսել էր ընկեր Ազնավուրյանի դասաժամին: Փոշմանեց որ այսքան ժամանակ չի մերժել ու կտրականապես հեռացրել Ֆելոյին: Հիմա ստացվում է որ մեղավոր է... բայց չէ որ միշտ էլ ասել է որ վերաբերվում է նրան ինչպես եղբորը, — ես սիրել ու սիրում եմ քո բնավորությունը, կատակներն ու մաքուր սիրտը...

– Բայց չես սիրում այն սիրով որ հարկավոր է ինձ...

Լիլիթը անկախ իրենից մղվեց առաջ ու գրկեց Ֆելոյին:

– Դու դեռ կսիրես ու կլինես երջանիկ: Դու արժանի ես

դրան: Ես քեզ սիրում եմ ինչպես հարազատ եղբորս:

– Լիլիթ մի արա... այսպես ավելի շատ ես ցավեցնում:

Վանեց օրհորդին:

– Ֆելո՛...

– Լիլո՛...

Երիտասարդը հուզված բռնեց օրհորդի ձեռքերը:

– Աղաչում եմ, Լիլի՛թ, մի ամուսնանա նրա հետ...

– Ֆելիքս ես սիրո՛ւմ եմ Կարենին, իսկ ինքը՝ ի՛նձ: Չես

ուզում որ մեր ընկերությունը վերջանա... բայց եթե կանգնեմ

ընտրության առաջ... ապա...

Պատասխանն ակնհայտ էր: Ֆելիքսի շրթունքները

դողացին, հազիվ պահեց արցունքները: Մեջքով դարձավ

դեպի օրհորդը: Ապա նստեց մոտակա նստարանին ու

բռնեց գլուխը: Լիլիթը կանգնած էր անորոշության մեջ: Ի՞նչ

անել... հեռանա՞լ... թե մնալ... գուցե իր ներկայությանը

ավելի դաժան է քան բացակայությունը:

– Արդեն ուշ է... գնա տուն... թե չէ Կարենդ կգանգի

կհարցնի «ու՞ր ես», իսկ դու կասես «պուրակում Ֆելոյի հետ

եմ»: Անհարմար է, կնեղանա:

– Ֆելիքս, մի սկսի, նստեց երիտասարդի կողքը,–

իմիջիայրոց նա քեզ էլ սիրում... շատ կապվել է քո հետ...

– Շատ մերսի, ծաղրանքով արտասանեց Ֆելոն: Տխուր

ծիծաղեց ու ետ նստեց: Նայեց կողքը շվարած օրհորդի

տխուր դեմքին, _գնա տուն, Լիլո՛, թող ես մտածեմ:

Լիլիթը երկար նայեց նրա աչքերի մեջ: Ջգում էր որ կորցնում է ընկերոջը, մի մարդու որ վաղուց դարձել էր հարազատ:

Ու Լիլիթը գնաց:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.